

[Kurt Brauer.]

en art præambel har, at den skal være løstrevet fra vores øvrige lovgivning, f. eks. den sociale lovgivning. Arbejdsministeren mener, at der er kontakter, og at loven forpligter til en sådan kontakt, men den kontakt er altså ikke bedre, end at vi har adskillige eksempler på, at det kun er, når arbejdsformidlingen absolut ikke kan bestride opgaven, at den søger en kontakt.

Det har f. eks. været aktuelt inden for mit eget forbund, hvor man var ude for den situation, at arbejdsformidlingen simpelt hen ikke var klar over, at man kunne risikere at skulle anvise typografer med meget kort varsel til nattjeneste på de københavnske dagblade. Det var man simpelt hen ikke klar over, det kom som en bombe for arbejdsformidlingen her i København, at man kunne risikere at blive ringet op klokken otte om aftenen med besked på at skaffe Sørensen eller Pedersen, som var vant til at klare rotationsmaskinen på Rådhuspladsen. Det kom som en aldeles stor overraskelse for dem, og i sådan et tilfælde endte det selvfølgelig med, at mit udmærkede forbund klarede problemerne for arbejdsformidlingen. Det er den typiske situation, hvor arbejdsformidlingen har kontakt til fagbevægelsen, hvor arbejdsformidlingen simpelt hen ikke kan klare det. Hvor mange fejl og hvor mange umenneskeligheder man så er nødt til at begå, fordi man simpelt hen ikke har en systematisk opbygget kontakt med fagbevægelsen, det er så en anden historie.

Vedrørende punkt 3 siger arbejdsministeren til mig, at jeg behøver sådan set ikke at foreslå, at arbejdsformidlerne skal uddannes i arbejdsformidlings- og socialkundskab, fordi de allerede nu deltager i en sådan undervisningsvirksomhed. Det kan jeg da kun være glad for, hvis det er tilfældet; det er blot sørgeligt, at det smitter af i så ringe grad på det faktiske sociale tilbud, som den arbejdssøgende bliver stillet over for.

Vedrørende punkt 5 mener arbejdsministeren, at særligt kendskab er nødvendigt. Her må jeg minde om, at det ankestyrelseslovsforslag, som vi havde på bordet her for kort tid siden, netop bryder med det princip, at et særkendskab f. eks. til invalideforsikringsproblemer eller til alderdomspensionsproblemer skulle være nødvendigt.

Tværtimod har man indrettet den nye ankestyrelse, som den er foreslået fra regeringens side, med en rotationsordning, der sikrer, at ingen gror fast i den samme problematik, men at det ustandselig bliver nye øjne, der kigger på de klagesituationer, som forelægges ankestyrelsen. Jeg synes, det ville passe ganske glimrende ind også vedrørende arbejdsformidlingen, hvis den blev genstand for den samme juridiske og sagkyndige kulegravning af klagerne, som vores øvrige sociale støtteapparat vil blive genstand for, når ankestyrelsesloven gennemføres.

Vedrørende punkt 6 mener arbejdsministeren, at arbejdsformidlingen bør stå uden for lønspørgsmål. Her optræder igen denne usalige og — synes jeg — lidt usocialistiske hang til neutralitet. Jeg må da med det samme sige, at de bestemmelser, der er i loven i dag, bl.a. omtaler den overenskomstnæssige løn. Hvor mange arbejdere er det nu, der arbejder på overenskomstnæssig løn? Ja, det er der i hvert fald ingen typografer der gør — det skulle lige være en læredreng, der bliver på sit lærested; han kan risikere i det første par måneder at stå på den overenskomstnæssige løn. Vi har to lønområder her i Danmark; hvad arbejdsministeren udmærket ved, og så længe alene udtrykket „overenskomstnæssig løn“ bliver stående som det princip, der skal bære hele dette spørgsmål, så længe vil vi også komme ud for, at arbejdsgiverne vil anvende det arbejdsformidlingssystem, vi har, til et forsøg på løntrykkeri.

Med hensyn til den bestemmelse, SF har bygget ind i punkt 7, at arbejdsgiverne kan idømmes bøder og karantæne, såfremt de nægter at ansætte korrekt anvist arbejdskraft, må jeg sige, at jeg er atter her ked af de afvisninger, jeg har fået heroppefra, og jeg er sikker på, at de sidste ord ikke er sagt i denne sag; selv om vi nu får det i udvalg og får lejlighed til at stille spørgsmål om dette, så er det min frygt, at vi vil møde det i et stadig stigende røb fra arbejdspladserne. Den stadig stigende pression udefra vil vi møde dette problem, at arbejdsgivere tillager sig en myndighed, som vi aldrig havde forestillet os, de skulle have. Alle kender skandalen om den langhårede, der blev afvist uden anden motivering, end at arbejdsgiveren simpelt hen ikke kunne lide hans udseende; færdig. Han kunne gå hjem